

Нашиятъ говоръ, тропотътъ на обущата ни по камънитѣ, свирката и шумътъ на автомобила сж вдигнали любопитни калоферци. Тѣ излизатъ отъ малкитѣ си стаички и широки дворчета, отварятъ пѣтни врата, облѣгатъ се на едното си рамо и надничатъ. Да видятъ насъ, които идемъ отдалечъ, за да се поклонимъ на тѣхното градче. Ние ги поздравяваме, тѣ ни отвърщатъ любезно, а нѣкои се и усмихватъ.

Общъ изгледъ на Калоферъ.

Още е рано преди обѣдъ. Слънцето още не ни е напекло. Прѣсниятъ и прохладенъ планински въздухъ ни ободрява. Ние поемаме дълбоко. Цѣла благодать е. Колко свѣтло и радостно е на душата въ тоя мигъ!

Право срещу насъ е величавиятъ Юмрукъ-чалъ. Гордъ е той и невъзмутимъ презъ вѣковетъ спроти превратноститѣ на човѣшката сждба. Като нѣкой мощенъ закрильникъ се е възправилъ надъ западналото градче. Азъ се спирамъ и се обръщамъ къмъ него. Сърдцето ми трепти отъ радостъ и възхищение. Мислено се прекланямъ предъ тази тѣй прекрасна картина презъ хубавото майско утро. Струва ми се, че никжде